

Tisztelt Tanáraink, Tisztelt Szülők és Kedves Diáktársaink!

Talán mindannyian emlékszünk a pillanatra, amikor tűkön ülve vártuk, hogy eljussunk életünk legszebb éveinek végére. Elképzeltük magunkat a ballagás napján, ahol Edényi László Igazgató Úr - egy, az iskolánkat jellemző, kiválóan megszervezett ünnepélyen - búcsúztat minket, végzősöket. Azonban most, hogy elérkeztünk életünk ezen pontjára, már nem is olyan kecsegtető, igaz?

A jelenlegi helyzet sajnos nem engedi meg, hogy most együtt legyünk, de a búcsú nem maradhat el.

Fogadják sok szeretettel Ernest Hemingway idézetét:

*“Régi harcok, régi, kopott könyvek
Derű, mosoly, néha fájó könnyek
Múlik minden, rohannak az évek
Búcsút mondunk, múltó diákévek.”*

Talán félelemmel tölt el bennünket, ha arra gondolunk, hogy életünk ezen szakasza most véget ér. Elbúcsúzunk az iskolától, mely otthonunk volt sok szép éven át, tanárainktól, kik türelemmel, odaadással és szeretettel kísérték végig minket utunkon, és diáktársainktól, akikkel együtt nevettünk, olykor sírtunk, és egymást támogatva haladtunk célunk elérése felé.

Ám ez nem volt mindig könnyű: egy összeforrt közösségből átlépni az ismeretlenbe, felvenni a gimnáziumi ritmust, megszokni a számonkérések gyakoriságát, az órák megnövekedett számát, valamint megküzdni a felnőtté válás nehézségeivel.

A kezdeti akadályok legyőzése után elkezdhattük élvezni diákéveink meghatározó eseményeit: Az iskolai sport- és egészségnapokat, amikor egy tanítás nélküli nap alkalmával kiereszthettük a gőzt, a csereprogramokat, amelynek köszönhetően más országok kultúrájába nyerhettünk betekintést, az osztálykirándulásokat, amelyek segítettek összekovácsolni a társaságot, a Zrínyis heteket, ezen belül pedig a színvonalas DÖK napokat, illetve a versenylehetőségeket. Mire felnőttünk feladatainkhoz, a szalagavató is elérkezett. Az előadások és a szalagtűzés után -amit a mai napig büszkén őrzünk-, mi is rádöbentünk: már nincs sok hátra. Teltek a napok,

a hónapok, és az érettségi közeledtével egyre jobban távolodtunk el a megszokott iskolai napoktól.

A tudás, amit itt szereztünk, mindörökké a miénk marad. Tapasztalatainkat, mint ételt, magunkkal visszük s életünk során ezekből táplálkozunk. Útjaink hamarosan elválnak, de Kassák Lajos szavaival élve: “Aki elment, az elment, de aki egyszer nálunk volt, az többé sohasem mehet el tőlünk egészen.”

Minden végzős diáktársunknak sok sikert kívánunk az érettségihez és az azt követő időszakhoz, illetve köszönjük tanáraink sok-sok éves munkáját!